

loženy jsou plodinami hospodářskými a slouží k účelům hospodářským, čehož zajisté tvrditi nelze o povozech naložených kamenem a štěrkem, zvláště když K. v odpovědi dovolací sám uvádí, že kámen v lomu jeho nalámaný dílem zužitkuje sám jakožto stavitel, dílem prodává osobám jiným. Při tom se podotýká, že není teprve třeba znaleckého posudku k řešení otázky, co je povoz hospodářský.

Právem tedy brání se žalobkyně proti ježdění s povozy naloženými kamenem nebo štěrkem a bylo tedy dovolání žalobkyninu i v tomto směru vyhověti.

(R o z h. z 31./1. 1911 Rv III 407/10.)

J. B.

K výkladu § 812. obč. z.

A. G. domáhala se u soudu pozůstalostního, aby bylo povoleno oddělení pozůstalosti po jejím zemřelém manželu G. G. od jmění dědice F. G. a sice:

1. pro její nárok na slušnou výživu dle ust. § 796. obč. z. v obnosu 60 kor. měsíčně, počínaje ode dne úmrtí zůstavitele;
2. pro její pohledávku per 3600 kor. z důvodu věna a
3. konečně pro náhradní alimentární pohledávku měsíčních 60 korun, počínaje od roku 1878 až do dne úmrtí zůstavitele.

Soud I. stolice vyhověl žádosti ohledně bodu prvního, kdežto v bodu 2. a 3. žádost zamítnul.

Do toho usnesení podali jak dědic F. G., tak i pozůstalá vdova stížnost.

Soud rekursní stížnosti dědice F. G. vyhověl a žádost pozůstalé vdovy i ohledně bodu prvního zamítl, kdežto stížnosti pozůstalé vdovy místa nedal.

D ů v o d y:

Pro svůj návrh A. G. neuvedla žádných důvodů, pročež již z této příčiny nebylo lze návrhu tomuto vyhověti.

Nehledě k tomu, nejsou v tomto případě dány předpoklady §u 812. ob. zák. obč., obzvláště když navrhovatelka ani svého nároku na nedostávající se slušnou výživu, ani důvodů pro svou obavu neosvědčila (§ 274. c. ř. s.).

Pouhé tvrzení navrhovatelčino, že činí nárok na nedostávající se slušnou výživu měsíčních 60 K z pozůstalostního jmění svého manžela z toho důvodu, poněvadž žije jen nuzně z výnosu své reality v ceně asi 12.000 K, nemůže býti pokládáno za osvědčení s ohledem na přísný význam separace, a bez takového osvědčení tvrzené skutečnosti — že se žadatelce nedostává slušné výživy — nelze povolit separaci pozůstalosti jen z toho důvodu, že existence svazku manželského osvědčena byla.

Avšak nehledě ani k tomu, navrhovatelka A. G. ani důvodů, jež by její obavu ve smyslu § 812. vš. obč. zák. ospravedlňovaly, neosvědčila.

Všeobecně jest sice správně, že dostačí subjektivní obava věřitelova bez prokázání pravděpodobnosti aneb skutečnosti nějakého nebezpečí, aby nařízena byla separace pozůstalosti od jmění dědicova ve smyslu § 812. ob. obč. zák., nicméně však nejde, aby bez uvedení důvodů pro tuto subjektivní obavu a jejich osvědčení tak hluboce sahající opatření povoleno bylo, zvláště když musí býti dědici F. G., který se ostatně proti tomu vyslovil, zachováno právo na odvrácení separace jistotou, danou žadateli separace.

V tom ohledu bylo tedy vyhověti stížnosti F. G.

ad II. Naproti tomu jeví se stížnost A. G. vzhledem k hořejším vývodům neodůvodněnou, a to tím více, jelikož pouhé odvolání se na ustanovení § 91., resp. 1229. ob. zák. obč. v případě tomto osvědčení návrhu alimentárního, ní za dobu od roku 1878 uplatňovaného, resp. pohledávky její per 3600 K z důvodu § 1229. ob. obč. zák. nahraditi nemůže, nýbrž uplatňování těchto nároků spíše dle § 2. č. 7 nesp. říz. řádnému pořadu soudnímu vyhraženo býti musí.

Revisní stížnosti pozůstalé vdovy nejvyšší soud nevyhověl a to s poukazem ku případnému v podstatě odůvodnění soudu rekursního a v té další úvaze, že pozůstalému manželu přísluší dle §u 796. ob. z. obč. z pozůstalosti pouze nedostávající se mu slušná výživa, což dle §u 812. ob. z. obč. má za následek, že dovolací stěžovatelka osvědčiti měla také svou potřebnost, že však nelze na dědice převalovati důkaz, že stěžovatelka je s to, aby z vlastního jmění nebo z jiných svých příjmů mohla výživu svou krýti.

Jelikož A. G. ani se nepokusila o důkaz své nuznosti, je změňující rozhodnutí soudu rekursního ospravedlněno.

(Rozh. z dne 16. října 1912. R III 377/12.)

A. K.

Žaluje-li se na zrušení směnné smlouvy, může se žádati, pokud dá se to ještě uskutečniti, toliko restituce, nikoliv náhrada za směněný předmět, byť i předmět směnou obdržený více neexistoval. (§ 932. vš. z. obč.)

A. s B. zaměnili si krávy a A. doplatil B-ovi 110 K, jenž krávu svou při smlouvě té cenil na 260 K.

Poněvadž krávu od A. obdrženou musel pro nevyléčitelnou chorobu poraziti, podal B. na A. žalobu na zrušení tržové smlouvy a odsouzení ku vrácení tržové ceny s 5% úroky a k náhradě škody 50 K s 5% úroky za honorář zvěrolékařský a za ošetřování choré krávy.

První soudce žalobu zamítl, soud odvolací prohlásil tržovou smlouvu za zrušenou a odsoudil žalovaného k zaplacení části 160 K